

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Czarторыska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie **R.B.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 listopada 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 1902/22,

**uchyla zaskarżone orzeczenie w zakresie nierozstrzygnięcia o
środku karnym z art. 41 § 1 a k.k. i w tej części przekazuje sprawę
do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 grudnia 2022 r. (sygn. akt III K 1902/22) R.B. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a nadto czynu z art. 200a § 2 k.k. i art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz czynu z art. 208 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego R.B. i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego R.B. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną na 4 lata. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego R.B. zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej [...] w wysokości 15.000 zł.

Wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na niekorzyść skazanego w trybie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając wyrokowi „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zdanie drugie k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego R.B. jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność kamą za występki z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 200a § 2 k.k. i art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41 § 1a k.k. zdanie drugie wynika, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne.”

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zgodnie z art. 425 § 2 zd. 2 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia może być również brak w orzeczeniu określonego rozstrzygnięcia. Ponieważ przepis ten stosuje się odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 518 k.p.k.), to również w tym postępowaniu dopuszczalne jest zaskarżenie braku określonego rozstrzygnięcia sądu w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (zob. uchwała Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14).

Zgodnie z brzmieniem art. 41 § 1a k.k. obowiązującym w dacie przypisanych sprawcy czynów przeciwko wolności seksualnej nieletnich, sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio. Biorąc pod uwagę kwalifikację przypisanych sprawcy przestępstw, orzeczenie wobec oskarżonego określonego w art. 41 § 1a k.k. środka karnego było w przedmiotowej sprawie obligatoryjne.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji. W ponownym postępowaniu Sąd zobowiązany będzie prawidłowo zastosować prawo materialne w odniesieniu do środków karnych, których orzeczenie jest obligatoryjne.

WZ

[ms]

